

TANYA STEWNEROVÁ

Alea
dívka moře
Vzajetí
přísahy

FRAGMENT

Alea - dívka moře

V zajetí přísahy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tanya Stewnerová

Alea - dívka moře: V zajetí přísahy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

U **Tanyi Stewnerové** to s knihami nebyla láska na první pohled. Poté, co jí její učitelka na základní škole řekla, že se pravděpodobně nikdy nenaučí správně číst a psát, objevila svou vášeň pro psaní relativně pozdě, někdy kolem desátého roku života. Ale od tohoto okamžiku se z ní začaly příběhy jen sypat. Tanya Stewnerová, narozena 1974, studovala literární vědu a pracovala mnoho let jako překladatelka a lektorka. Mezitím se ale také naplno věnovala spisovatelství. Její dětská série o Lili Větroplašce a trilogie o elfech se staly bestsellery nejen v Německu, ale i mnoha jiných zemích.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea
dívkamore
Vzajetí
přísahy

FRAGMENT

First published in German under the title
Alea Aquarius 7: Im Bannkreis des Schwurs by Tanya Stewner,
with illustrations by Claudia Carls.
© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, 2021
Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany
Translation © Lucie Simonová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5842-9
ISBN e-knihy 978-80-253-5845-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5846-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5844-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Obsah

Florencie	9
Wilma Poutnice	24
Zádrhel	38
Nejlepší z nejlepších	52
Přísaha vládci	60
Jezerní kouzlo	70
Lafora	77
Předkapela	88
Tanec v dešti	104
Bahníci	118
Třpytivé bytosti	129
Evelin	139
Adetariové	150
Horečnatý sen	167
Zákruty života	182

Sankt Goarshausen	195
Hrad Eichhorn	204
Jedna	213
Blyštivý tunel	230
Místo tušení	245
Sesterská záležitost	261
Dostižení	276
Lovkyně	292
Vodní dítě	298
Dcera svojí matky	315
Navždy tvůj	325
Stromový domek	337
Hajaro	347
Svítání	362
Jasně zelené	375
Dor Tenarr	387
Kletba	398
Moc magických bytostí	409
Brimka	422
Do Benátek	440

V následujícím okamžiku spadla.

A stáhla Lennox s sebou.

Ten se ale v poslední vteřině zachytil konstrukce. Pravou rukou se pevně chytil podlahového příčnicku. Za levou ruku mu celou svojí vahou visela Alea. Lešení se kývalo. Aleu zachvátila panika. Pod jejíma kymácejícíma se nohama se rozevírala propast. Zeď hradu vedla nejméně dvacet metrů dolů a od jisté smrti ji dělila pouze Lennoxova ruka.

Lennox se vzepřel a snažil se je oba vytáhnout nahoru. Nestabilita a neustálé kývání lešení mu ale znemožňovaly kontrolovat své vlastní pohyby.

Zkusil to ještě jednou. Marně.

Ani jeden z nich nevydal hlásku. Alea nekřičela a Lennox pro ni neměl žádná poslední dramatická slova. Celá situace byla příliš neskutečná. Příliš vážná. Najednou se znovu ocitli na prahu smrti.

S výkřikem se Lennox pokusil sebrat veškerou svoji sílu a vytáhl sebe i Aleu o kousek výše. Měl teď ohnutou paži. Jak by je ale měl dostat přes okraj? To nemůže v žádném případě zvládnout!

Aleu po celém těle zamrazilo. Byl to jejich konec? Zemřou teď a tady?

Florence

Lennox držel Aleu za ruku. Držel ji jemně, laskavě a zároveň intenzivně a silně. Lennox byl Oblivion, ochránce. Při nejmenším náznaku nebezpečí by se snažil i za cenu vlastního života Aleu chránit. Nejen proto, že byl její bojovník a strážce, ale hlavně proto, že ji miloval.

Již samotné to pomyšlení vykouzlilo Alee na rtech úsměv.

„Ahoj!“ vytrhl ji Lennox ze zamyšlení. „Ať už jsi přemýšlela o čemkoliv, klidně v tom pokračuj, jsi nějaká celá rozzářená.“

Alea mu s úsměvem stiskla ruku. „Myslela jsem na tebe,“ řekla potichu mořskou řečí – hajarou.

Lennox se zastavil. Uprostřed přeplněného nástupiště se k ní s úsměvem otočil, položil jí ruku zezadu na krk a přitáhl si ji k sobě. Jejich rty splynuly v dlouhém polibku.

Teprve když do nich někdo vrazil a ozvalo se italské zaklení, se smíchem se od sebe odtrhli a pokračovali dál. „Náš vlak odjíždí přesně podle plánu za půl hodiny,“

zkonstatovala Alea s očima upřenýma na informační tabuli.

„Měli bychom dát Benovi vědět, že všechno běží jako po másle,“ navrhl Lennox. Brzy ráno opustili *Crucis* a nechali se svým kapitánem Benem dovézt na člunu na italskou pevninu. Tam Alea s Lennoxem nasedli na autobus a nyní stáli na hlavním nádraží ve Florencii, kde se to hemžilo lidmi jako ve včelím úlu. Rychlíkem odsud vyrazí do Porýní-Vestfálska, protože v téhle spolkové zemi se nachází pověstmi opředená skála Loreley, která v sobě skrývá velmi specifické tajemství, a navíc pro Aleu představuje velkou naději...

Lennox Aleu rychle přitáhl ke zdi na okraji nádraží tak, aby byli zády k ostatním lidem, a vytáhl mobil. Na zadní straně telefonu byla přilepená ropušnice s vyvalenýma očima. Ropušnice byla ryba velká zhruba jako toast a zajišťovala, aby nikdo nedokázal vysledovat, komu Alea volá nebo píše zprávy.

Alea držela přístroj opatrně konečky prstů za okraj, čemuž se Lennox pobaveně usmíval. „Říkal jsem ti přece, že můžeš ropušnici používat jako držátko. Vůbec jí to nevádí.“

„No tak dobře.“ Alea opatrně chytila magickou bytost celou rukou. „Ty to musíš vědět, protože jsi koneckonců pán ropušnic.“ Oblivioni měli schopnost přivolat ropušnice a požádat je, aby využily svých magických maskovacích schopností k zahalení lodí, celých měst, menších

předmětů nebo například právě toho, co se děje na internetu. Ryby přitom nikdy nereagovaly na žádné otázky nebo jakékoliv jiné pokusy o komunikaci a Lennox jednou dokonce řekl, že ani neví, jestli vůbec dokážou mluvit. Věděl, že rybám nevadí, když se jich ostatní dotýkají, protože to prostě cítil.

Alea začala vyťukávat zprávu pro Bena, když vtom se na obrazovce objevil příchozí videohovor.

„To je Tess,“ řekl Lennox, zatímco Alea telefon zvedla.

Jakmile se hovor spojil, na displeji se objevily tři důvěrně známé obličeje: Tess Taurus, což byla Aleina nejlepší přítelkyně a spolubydlící v kajutě, která pro Aleu představovala pevnou kotvu v bouři a zároveň byla i nejchytřejším člověkem, kterého znala. Dalším byl pihovatý uličnický obličej jménem Samuel Draco, což byl nejmladší člen party, který byl pro Aleu něco jako mladší bratr. Ve skutečnosti byl ale Sammy bratr Bena Libry, kterému patřil třetí obličej na displeji. Ben byl jejich kapitán a byl na palubě *Crucis* jediným dospělým. Nikdo jiný neuměl tak dobře zachovat klid a zajistit, aby celá jejich parta držela pohromadě.

Všichni tři Alee a Lennoxovi zamávali. „Nazdárek!“ zvolal Sammy a zeširoka se usmál, takže odhalil obrovskou díru mezi předními zuby. „Jak se máte? Co se zatím událo? Zažili jste už nějaké dobrodružství?“

Alea se zasmála. Opustili loď teprve před třemi hodinami. „Néé, ještě nic pořádného.“

Lennox se pousmál. „Zatím byla nejvíc vzrušující událostí snídaně, kvůli které jsme teď úplně švorc.“ Jízdenky na vlak spolklly téměř veškeré finance Alfa cru, takže teď jim už na nic dalšího nezbyvaly peníze. Oni už si ale na cestě k Loreley nějak poradí.

„Cestou ještě určitě zažijete naprosto senzační dobrodružství!“ Sammy příkyvoval, jako kdyby chtěl souhlasit sám se sebou. „Váš cíl má natolik obrovský dobrodružný potenciál, že byste museli chodit s krabicí na hlavě, abyste žádné dobrodružství nezažili.“

„Alea s Lennoxem by ale asi zažili dobrodružství i s krabicí na hlavě,“ poznamenal Ben. „Tím jsem si naprosto jistý.“

„Hmm...“ Zdálo se, že o tom Sammy přemýšlí, a po chvíli došel k závěru. „Dobrodružství s krabicí na hlavě jsou pravděpodobně těmi vůbec nejlepšími dobrodružstvími ze všech nejlepších dobrodružství, která si jenom člověk umí představit. S krabicí na hlavě všechno zůstává extrémně tajemné a ultimativně záhadné...“

Tess vypadala, jako by chtěla dát Sammymu záhlavec. Místo toho si ale jenom zhluboka povzdychla. Alea tušila proč. Tess je chtěla na jejich cestě doprovodit, protože skála Loreley nebyla vůbec daleko od Kolína nad Rýnem. A v Kolíně žila dívka, do které byla Tess až po uši zamilovaná: Kit. Kiara-Katharina – neboli Kit – bydlela ve vícegeneračním domově, ve Slunečném místě, ve kterém bydlel také Sammyho a Benův děda Ernst. Na třetí

jízdenku na vlak jim ale už nestačily peníze. Navíc by stejně neměli čas do Kolína zajet, protože jakmile se Alea s Lennoxem dostanou k Loreley, začne jejich mise: najít Aleinu sestru – dvojče.

Anthea... Thea. Už jenom myšlenka na sestru Aleu ne-smírně rozrušila. Možná nebude trvat dlouho, než se sestry konečně setkají a poprvé se obejmou! Tessin smutně protáhlý obličej ji ale velmi rychle vrátil zpět do reality.

„Závidím vám všechny ty volné dny, které budete trávit v Říme,“ zkusila Alea přivést Tess na jiné myšlenky. Tess, Ben a Sammy doplachtí ve třech do Říma, zatímco Alea s Lennoxem budou hledat Theu. Nejpozději devatenáctého září se jich všech pět ale setká v Říme, protože Alea ve vizi stříbrného vlákna viděla, jak jejich úhlavní nepřítel a největší protivník – doktor Orion – přesně v ten den sedí před kioskem v blízkosti známého Kolosea a pije espresso. Plán byl si v ten den na Oriona počíhat a zajmout ho. Ben, Sammy a Tess budou mít více než dost času najít kiosek z vize stříbrného vlákna, vydělat ve třech pouliční muzikou dost peněz a potom si za ně prohlédnout všechny pamětihodnosti Říma.

„Jo, Řím je určitě super,“ odpověděla Tess svým lehce francouzským přízvukem. Zatímco mluvila, přistál jí na rameni racek. Tess se o tetu Hildegardu starala, když měla zlomené křídlo, a od té doby malý racek bouřní již neopustil loď. Na Tessině rameni se racek zjevně cítil naprosto báječně a Sammy zrovna včera řekl, že pokud

by měl jednou někdo někdy stavět Tess pomník, určitě by to byla socha, na jejímž rameni by seděl racek.

Tess pohládila tetu Hildegardu po hlavě a řekla: „Než se zase uvidíme, bude to bez vás na palubě docela dost divné.“

„No to jóó,“ zasténal Sammy. „Vůbec nevím, jak to mám vydržet! Ke komu se mám přitulit, když mi bude zima? A kdo mi ukáže další triky ze sebeobran? A s kým povedu kvalifikované rozhovory o chuchlůvkách?“ Sammy zbožňoval mluvit s lidmi o své s oddaností opatrované sbírce chuchlůvek a žmolků a Alea byla ze všech členů party těmto diskusím nejvíce nakloněna.

„Když se budeš chtít pomazlit, tak přijď za mnou,“ nabídl Ben bratrovi.

„To taky přijdu!“ zvolal Sammy. „Ale už jsi ode mě skoro umazlený a moji naprosto spektakulární potřebu mazlení prostě ty sám uspokojit nedokážeš.“

Ben si povzdychl a Tess byla najednou strašně zaměstnaná počítáním jednotlivých pírek tety Hildegardy – nebo co to vlastně právě dělala. Hlavní bylo, aby se nemusela mazlit. Tess nebyla mazlicí typ.

„Až se vrátíme, tak se domazlíme,“ slíbila Alea malému králi všech mazlů. „Přitisknu tě tak, že se nebudeš moct ani nadechnout.“

Sammy spokojeně pokynul rukou. „Paráda. Takže tohle jsme si vyjasnili.“ Namířil kameru mobilu dolů na palubky. „Pozdravte mého drahouška!“ Na displeji

se objevil veselý tulení obličej. Sammyho tuleň se jmenoval Žmolka a žil na *Crucis* podobně jako pes.

„Ahoj, Žmolko!“ pozdravili ho najednou Alea s Lennoxem.

Nos tuleně se neustále zvětšoval, až se dotkl samotného displeje. Nechal přitom za sebou na kameře vlhkou usoplenou stopu. Tess francouzsky zaklela, rychle si vzala mobil a displej otřela.

„Myslím, že bychom s Lennoxem už měli jít k vlaku,“ řekla Alea. „Zítřka si zase zavoláme.“ Když se po otření displeje zase všichni objevili, zamávala jim na rozloučnou. „Mám vás ráda, vy komičtí podivíní!“

„My tebe také, Sněhurko!“ zaskřehotal Sammy a dal mlaskavou pusou právě vyčištěnému displeji.

Vysloužil si tak pohlavek od Tess, která si mobil přitiskla ochranně na hrudník. „Tak zítřka,“ slyšeli ji ještě říct a potom videohovor skončil.

„Ti tři mi budou chybět,“ povzdychla si Alea. „Ne, těch pět! Teta Hildegarda a Žmolka samozřejmě také.“

Lennox si ji přitáhl k sobě, otřel si svoji tvář o její a políbil ji na spánek. Nemusel nic říkat. Alea rozhodně nebyla sama, protože on byl u ní. Tohle dobrodružství prožijí ve dvou, a přestože Alea budou ostatní členové Alfa cru chybět, hodně se těšila na to, že budou mít s Lennoxem nějaký čas jenom pro sebe.

Alea velmi opatrně zastrčila mobil včetně ropušnice zpátky do těžkého batohu, který patřil Benovi a ona ho

od něj měla na cestu vypůjčený. Ruku v ruce se potom s Lennoxem vydali na nástupiště a o několik minut později přijel jejich vlak. Rychle se jim podařilo najít klidné místo pro dva. Zatímco Lennox ukládal jejich batohy a černou kytaru na místo pro zavazadla, dívala se Alea rozrušeně z okna. Jejich cesta začala. Jak skončí? Jaké potíže na ní budou muset překonat?

Bezděčně si položila ruku na břicho. Pod bílým tričkem měla ledvinku se svými nejcennějšími věcmi: dobře zabalená obě stříbrná vlákna, s jejichž pomocí je možné vidět krátké záblesky budoucnosti, a zlatý plášť, který dostala od mlčících Šamírů a s jehož pomocí je možné nahlížet naopak do minulosti. Hedvábně jemné roucho měla pečlivě složené v ledvince těsně u těla, aby jí ho nemohl nikdo ukrást stejně jako stříbrný plášť, který jí před nedávnem Vodní panna Mura strhla ze zad.

Sammy rozhodně nebyl vůbec nadšený, když mu Alea oznámila, že si chce vzít magické poklady s sebou. Mytologický význam jeho jména party, Draco, byl totiž „strážce pokladu“. Navíc Sammyho pověřil sám král mlčících Šamírů, aby dával na zlatý plášť pozor. Alea si ale byla jistá, že jí stříbrná vlákna i plášť mohou pomoci při hledání They, což nakonec uznal i Sammy.

Třetím předmětem v Aleině ledvince byla malá lahvička, kterou jí darovala její matka Nelani. Skrývalo se v ní něco neskutečně cenného – zpětný měnič DNA,

který může z Aley znovu udělat dívku moře. Doktor Orion ji před několika týdny injekcí proměnil v suchozemce, čímž Aleu okradl o všechny znaky mořských lidí. Její máma ale objevila prostředek, kterým je možné proměnu zvrátit. Alea potřebovala již jenom kapku krve své sestry, dvojčete, protože Thea byla v podstatě její genetickou kopií – měly stejnou DNA. Jakmile se smísí kapka Theiny krve se zpětným měničem a Alea tekutinu vypije, vrátí se do svého původního stavu.

Alee se při té představě rozbušilo srdce jako splašené. Strašně jí chybělo potápění do hloubek a stýskalo se jí po schopnosti dýchat pod vodou! Když ale přemýšlela o cestě, na kterou se vydali, všechno se v ní tetelilo radostí nejen kvůli možnosti, že se stane opět dívkou moře, ale zejména kvůli Thee. Alea po svojí sestře toužila tak moc, až to bylo občas k nevydržení a ona se ztratila v představě okamžiku, kdy se konečně shledají a obejmou. Alea toho ale asi bude muset v tom okamžiku spoustu vysvětlit, protože Thea pravděpodobně ani netuší, že má sestru – dvojče! Jediný, kdo by jí to mohl říct, je princ Vodních panen, Cassaras, který o sestřích věděl, ale záměrně Thee nic neprozradil. Cassaras si totiž předsevzal Theu ochránit před jejím pěstounem, doktorem Orionem, který nyní pronásledoval Aleu a Alfa cru. Pokud by se dvojčata setkala, ocitla by se Thea v ještě větším nebezpečí než kdykoliv předtím. Toho se tedy alespoň princ Vodních panen bál a před

tím také varoval Aleu. V mezičase ale Alfa cru doktora Oriona a jeho lidi setřáslí, takže setkání sester nemuselo automaticky znamenat, že se Thea dostane do Orionova hledáčku.

Alea si v duchu procházela znaky, kterými Thee řekne všechno o nich dvou a o jejich rodině. Musí použít znakovou řeč, protože Thea měla jako malé dítě nehodu a ztratila sluch.

Lennox mezitím uložil všechna zavazadla a sedl si vedle Aley. „Teď na mě nemyslíš, vid’?“

„Ne, na Theu.“ Alea vytáhla ze své ledvinky čtvrtý předmět – magický kámen s fotografií, na které byly Thea a ona jako miminka. Prstem jemně přejela přes obličej malých dvojčat, které z kamene vystupovaly. „Co když Theu nenajdeme?“

„My ji najdeme,“ odpověděl Lennox sebejistě a položil jí ruku kolem ramen.

„Možná vůbec není u Loreley.“ Alea se upřeně dívala na fotografii na kameni, jako kdyby jí mohla prozradit, zda se tam její sestra skutečně nachází. Je to sice pravděpodobné, protože Thea ve své SMS psala o Loreley, ale je také možné, že Alea z jejich zpráv pouze mylně vyvodila, že se tam Thea chystá. Alea s Theou se od svého rozdělení před jedenácti lety nesetkaly, ale před několika týdny našla Thea Aleinu zprávu v lahvi a odpověděla na ni. Během následujících týdnů se sprátelily a téměř každý den si psaly o tom, co zažily, a sdělovaly si svá

tajemství. Neměly přitom ani to nejmenší tušení, že jsou sestry, protože to vyšlo najevo teprve ve chvíli, kdy už spolu nemohly být v kontaktu.

„Co to Thea vlastně přesně o Loreley psala?“ chtěl vědět Lennox.

Alea by se nejraději podívala, ale to nešlo, protože Thea většinu SMS později vymazala, aby ji jejich prostřednictvím nemohl vypátrat doktor Orion. Alea si ale většinu zpráv docela dobře pamatovala. „Thea přečetla nesku- tečné množství knih o Loreley, protože je tou pověstí na- prosto fascinovaná. Existuje mnoho příběhů o tajemné paní, která podle legendy seděla dnem i nocí na skále nad Rýnem, zpívala smutné písně a svojí krásou a zpě- vem okouzila stovky námořníků, takže se jejich lodě rozbily o skálu a potopily. Thea v jedné z SMS vyjádřila domněnku, že Loreley skutečně existovala a byla to pro- kletá Vodní panna, která musela setrvávat v lidském těle,“ pokračovala Alea. „V jedné z Theiných knih bylo navíc napsáno, že Loreley žije na dně řeky pod skálou dodnes a ve svém altánku tam stráží *osud mrtvých*.“

„A jelikož Thea věřila, že tomu tak skutečně je, chtěla k Loreley, aby si tam mohla v altánku promluvit se svými rodiči,“ shrnul Lennox všechno, co zatím věděli. „Thea si myslí, že je sirotek, protože její rodiče zabil vi- rus ve vodě. Určitě po nich touží a vyhlídka na to, že by s nimi mohla mluvit na dně Rýna, pro ni představuje obrovskou naději.“

Alea se dívala na směřící se miminka – dvojčata. „A naše matka i otec jsou přitom naživu! Když Nelani najde Keblarra na Islandu, mohli bychom být dokonce všichni čtyři zase pohromadě.“ Nelani momentálně hledala svého ztraceného muže, Aleina a Theina otce, a Alea si vroucně přála, aby ho našla.

„To by byl pohádkově nádherný konec celého příběhu,“ poznamenal Lennox.

„Ano.“ Alea se hlasitě nadechla, zvedla zrak od fotografie na kameni a podívala se na Lennox. „Ty si tedy také myslíš, že se Thea plánovala dostat k Loreley?“

„Ano.“ Lennox si rukou prohrábl tmavé vlasy, které mu padaly hluboko do čela. „Thea se tam ale dostala už někdy během minulého týdne, je to tak?“

To musela Alea potvrdit. „Thea mi přesně před týdnem napsala, že dorazila na místo svých snů. Pokud Vodní panna Loreley a její místo tušení skutečně existuje, byla Thea určitě už dávno tam...“

„... a prožila hořké zklamání,“ dokončil větu Lennox. „Naprosto živí rodiče s tebou totiž nemohou mluvit z onoho světa. V altánku se tedy pravděpodobně nikdo neobjevil.“

Pokud by to tak bylo, Aleu by strašně mrzelo, kdyby Thea nabyla dojmu, že s ní její zemřelí rodiče nechtějí mluvit. „Otázkou je, zda Thea a Cassaras pokračovali dál, nebo se z nějakého důvodu rozhodli zůstat ještě na místě.“

„A pokud pokračovali dál, tak kam?“ Lennox si zamysleně praskal klouby a potom řekl: „Nedělej si starosti, brzy to zjistíme.“

„Ano, jsi koneckonců Oblivion.“ Lennox měl jako Oblivion spoustu schopností, dokázal toho mnohem více než jenom přivolat ropušnice. Byl také schopen nechat suchozemce zapomenout. Podíval se jim vždycky zpříma do očí a přikázal jim, aby něco konkrétního zapoměli. Navíc byl pro suchozemce zpravidla neviditelný až do doby, kdy na něj někdo ukázal nebo kdy se on sám zviditelnil.

„Schopnosti Oblivionů ale nejsou právě těmi nejlepšími pro hledání lidí,“ zamyslel se Lennox. „V mořském světě byli experty na čtení a sledování stop spíše Darkoni, ne?“

„Přesně tak,“ potvrdila Alea. Sice stále ještě neznali všechny mořské kmeny, o Darkonech toho ale zjistili již docela dost: tento lid byl něco jako policie mořského světa a specializoval se na vystopování grecerů, a to pokud možno dříve, než zvládli vyložit svůj jedovatý odpad do moře. „Ty jsi jako Oblivion spíše ochránce než stopař, ale moje máma přece říkala, že jsou si Oblivioni a Darkoni velmi podobní, a proto často pracovali společně.“

„Oba kmeny jsou úzce spřízněné,“ přitakal Lennox. „Udělám všechno pro to, abychom Theu našli. Nejsem ale Darkon.“

Alea se na něj láskyplně usmála, protože by v žádném případě nechtěla, aby byl Lennox kýmkoliv jiným.

Lennox to zjevně pochopil a usmál se zpátky. Potom se začal přehrabovat v kapse u džínů a vytáhl svůj vlastní kámen s fotkou, který u sebe neustále nosil jako talisman. Byla na něm jeho máma Xenie, která patřila k tisícům mořských lidí zemřelých na virus. Z Lennoxova obličeje zmizel úsměv a nahradilo ho ustaraně nakrčené čelo.

Alea si uvědomila, co se v něm musí odehrávat, a rozzlobila se sama na sebe. Proč neustále mluví o tom, jak moc se těší na Theu a že se možná celá její rodina brzy shledá, když Lennox zůstane sám! V Rach Turaně si přehráli poselství od Lennoxovy mámy, ve kterém jasně říkala, že kromě ní již všichni příslušníci jejich kmene zemřeli. Xenie sama byla tenkrát infikována virem a velmi nemocná, takže pravděpodobně krátce po nahrání poselství zemřela.

Alea zasunula svůj kámen zpět do ledvinky a objala Lennoxu. Chvíli se jenom tak pevně drželi a potom se zadívali ven z okna. Vlák uháněl vysokou rychlostí Itálií a Německo se neustále přibližovalo. Alea si položila ruku na bušící srdce a věnovala se opět svým předchozím myšlenkám.

Začala nová etapa. Všechno bylo možné. Ve víru budoucích událostí bylo mnoho prostoru pro porážky i pro vítězství. Pokud se ale během tohoto léta něco

naučila, tak právě to, že může běh věcí do značné míry ovlivnit. Nezáleží to na nějakých náhodách, ale v první řadě na její odvaze, jejím odhodlání, a především na její důvěře v sebe samu. A tu nyní měla. Byla Elvarionem poslední generace a měla v plánu svůj osud naplnit, bez ohledu na to, jaké překážky se jí postaví do cesty.

Alea s Lennoxem se chvíli dívali velkým oknem ven z vlaku. Kolem nich ubíhala Itálie a o několik hodin později již projížděli Švýcarskými Alpami. Moc nemluvíli, seděli těsně u sebe a čekali, co jim přinese budoucnost. Po nějaké době se Lennox zvedl a sáhl do vnitřní kapsy své černé kožené bundy. „Mám pro tebe překvapení,“ řekl a vytáhl dvě velké mušle. „Našel jsem je v zátocě Capraia.“

Alea překvapeně zvedla obočí. „Vůbec jsem si toho nevšimla!“ A to byli přitom v zátocě celou dobu spolu. Nerozlučně. Když si vzpomněla na světélkující moře a romantické okamžiky v zátocě Capraia, zalilo ji příjemné teplo a měla pocit, jako by jí kolem žaludku poletovaly stovky motýlků. „Podíváme se, jestli jsou v mušlích knihy?“ zeptala se. Mořští lidé samozřejmě neměli knihy z papíru – ty jejich se nacházely v mušlích.

„Ano, podíváme.“ Lennox vyndal ze svého batohu lahev s vodou a nalil trochu dovnitř mušle, kterou měl položenou na dlani. Pomalu prstem přejížděl po jejím

okraji. Pokud by se v ní nacházela kniha, objevilo by se nyní na vodní hladině písmo.

Alea se naklonila, ale nic v mušli neviděla. Jenže teď vlastně nebyla dívkou moře a pro suchozemce byly mořské knihy nečitelné.

Zdálo se, že Lennox v mušli také nic nevidí. „Buď tam žádná kniha nikdy nebyla, nebo se už ztratila.“ Ve slané vodě mořské knihy časem vybledly. „Zkusíme tu druhou.“ Lennox přelil vodu z první mušle do druhé. Naštěstí v jejich blízkosti neseděli žádní další cestující, jejichž zvědavost by mohli svým počínáním vzbudit. „Podívej!“ vykřikl Lennox. „V téhle mušli je kniha!“

Alea se upřeně zadívala na vodní hladinu v mušli a... nic neviděla. *Diskrimisofikace!* pomyslela si frustrovaně a Sammyho výraz jí v tuto chvíli připadal trefnější než kdykoliv jindy. Cítila se skutečně trochu dotčená. Jak to, že mohla používat stříbrná vlákna a zlatý plášť, a přitom nedokázala přečíst jednoduchou mušlí? To jí asi nikdo nevysvětlí. Vzhledem k tomu, jak doktor Orion zmanipuloval její DNA, se z ní nyní stala zvláštní bytost mezi dvěma světy, suchozemec neschopný číst mořské knihy a zároveň dívka mající přístup k nejsilnější oceánské magii.

Lennox její myšlenky uhodl. „Nic si z toho nedělej. Mořské písmo v mušlích je obzvláště chráněné.“

Alea zamumlala: „Ano, jasně, písmo si suchozemci nemají v mušlích ani všimnout, já vím.“

Lennox se na ni povzbudivě usmál.

„Co je to za knihu?“ zeptala se Alea.

Lennox přimhouřil oči a snažil se písmo rozluštit. „*Dobrodružství...*“, zadržl se. „Ale to ne.“ I Lennox měl problémy chráněné písmo rozluštit. Bylo to tak vždycky a s Aleou se domnívali, že za to může jeho suchozemská polovina. Lennox byl koneckonců mořským člověkem jenom z poloviny.

Sklonil se k mušli tak blízko, až měl špičku nosu téměř ponořenou ve vodě. „*Dobrodružství malé Wilmy Poutnice*“, přečetl a podrbal se přitom na hlavě. „Tenhle titul už jsem někde viděl...“ Zamyslel se a po chvíli vykřikl: „V knihovně v Rach Turaně! Poutnice Wilma byla jednou z knih, kterých jsem si tam všiml.“

„Jasně.“ Alea si na knihu také vzpomínala.

Lennox měl nos stále ještě těsně u vodní hladiny v mušli. „*První kapitola. Cesta do... ne, pouť do...*“ Lennox se zakoktal. „Zatraceně, je to strašně těžké. Musíme to vymyslet nějak jinak.“ Se zasténáním zvrátil hlavu dozadu. „Elvarione, zapni svůj turbo mozek!“

Alea se usmála. „Můžu to zkusit.“ Elvarionský modus byl jakýsi stav naprosto jasného myšlení, který se za normálních okolností zapínal vlastně jenom ve stavu ohrožení. Několikrát se do něj ale Alea dostala i během důležitých rozhovorů a v úplně výjimečných případech se jí podařilo si stav jasného myšlení záměrně přivolat. „Počkej.“ Alea zavřela oči a požádala svoji elvarionskou

sílu, aby jí ukázala nějaké řešení jejich čtecího problému. Okamžitě jí něco napadlo. „Musíš mi tu mušli darovat!“ zvolala. „Pamatuješ? Moje máma nám jednou vyprávěla, že suchozemci mohou používat magické předměty, pokud je dostanou darem od mořských lidí.“

„Já jsem ale jenom poloviční mořský člověk...“ odpověděl Lennox a Alea slyšela z jeho hlasu, jak moc mu to vadí a hlodá to v něm.

„Přesto to zkus.“

Lennox pokrčil rameny, podal jí mušli a řekl: „Daruji ti tuto mušli.“

Na zlomek vteřiny se uvnitř mušle něco rozzářilo.

Alea s Lennoxem si vyměnili rozrušené pohledy. Alea si od něj vzala mušli a zvědavě se do ní podívala. „Ano!“ vyhrkla. „Povedlo se to!“ Na vodní hladině v mušli rozeznala mořské písmo, hajarů – kniha se jí otevřela!

Lennox zapískal. „Skvělé, takže mi můžeš předčítat o dobrodružstvích Wilmy Poutnice.“

Přestože již Alea nebyla dívka moře, schopnost mluvit hajarou se jí před nedávnem vrátila. Byla za to králi mlčících Šamírů nesmírně vděčná. „Dobře, pojďme zjistit, jestli se tam píše o nějakých dobrodružstvích s krabicí na hlavě!“ souhlasila Alea se smíchem a začala číst. „*První kapitola. Pouť do Vendorry.*“ Hlavní postava knihy patřila k jednomu z poutnických kmenů, které doprovázely velryby, lososy a tuňáky. Jejich doprovázení se říkalo *pouť*.

„Vendorra je město, je to tak?“ zeptal se Lennox. „Neslyšeli jsme už o ní někde?“

Alea pátrala v paměti. „Vendorra je prastaré potopené město suchozemců nacházející se pod obrovskou skleněnou kopulí.“

„To zní zajímavě, pojd', pohodlně si sedneme.“ Lennox si sedl šikmo na dvojsedadlo a zezadu Aleu obejmul. Ona si přitáhla nohy k sobě, přitulila se k němu a začala předčítat. Písmo v mušli před jejíma očima ubíhalo přesně tou správnou rychlostí, aby ho stačila přečíst. Mořské knihy byly skutečně magické.

Příběh vyprávěl o malé velrybí Poutnici Wilmě, která na cestě do ságami opředěného zaniklého suchozemského města Vendorra zažívala se svými velrybami divoká dobrodružství. Popisy zvířat a Wilmina bezpodmínečná láska k nim Aleu dojímalý. Udělala by všechno na světě, aby se mohla vydat na pouť po boku své sestry, nebo dokonce s celou svojí rodinou...

V knize nebylo příliš mnoho faktů o podmořském světě, byla to prostě trochu pohádka. Wilma potkala ryby, které uměly číst, a zlé vodní popínavé rostliny. Alee se více než překroucená dobrodružství bez krabice na hlavě líbil milostný příběh Wilminy starší sestry Corlandry. Ta se snažila svého vyvoleného získat velkými gesty a hrdinskými činy a neustále ho oddaně oslovovala *Yavani*, což byl zjevně prastarý výraz z hajary a znamenal něco jako „moje věčná láska“.

Ve chvíli, když už měli přečtenou téměř celou knihu, zastavil vlak na velkém nádraží a nastoupilo hodně lidí. Alea z mušle rychle vypila vodu a schovala ji. „Můžeme si číst zase později.“

Lennox odpověděl: „To můžeme, Yavani.“ Pohládl ji po vlasech a usmál se na ni tak něžně, že se nezdráhala mu odpovědět: „Moc ráda... Yavani.“

Viděla Lennoxovi na očích, jak moc ho těší, že to slovo zopakovala. Políbili se. Alea zajela Lennoxovi rukou do vlasů a rozcuchala ho. Lennox si ji k sobě přitáhl blíž. Vtom uslyšeli, jak někdo zakašlal. Alea se rozhlédla. Na druhé straně chodbičky se usadil muž, který se na ně nesouhlasně díval.

Alea rozhodila rukama a omluvně zvolala: „*Amore!*“

To muže rozesmálo. Alea se na něj mile usmála a obrátila se zpět k Lennoxovi. „Ten muž tě zjevně vidí.“ Na základě dosavadních zkušeností se domnívali, že suchozemci Lennoxovi vidí vždy ve chvílích, kdy drží Aleu za ruku nebo když se líbají. „Ráda bych se podívala, jestli je v chatu mořských dětí něco nového, a přes tebe na mě teď nikdo neuvidí.“ Zatímco mluvila, vyndala z batohu mobil a Lennox se posadil tak, aby muž sedící naproti nim nemohl vidět, že je na něm přísátá ropušnice.

„Tak se na to podíváme,“ mumlala si Alea pro sebe a otevřela chat. Mořské děti, které stejně jako ona vyrůstaly na souši a celý svůj dosavadní život netušily, že

pocházejí z moře, si před několika dny založily chat, kde teď velmi živě komunikovaly. Pocházely sice z různých zemí a mluvily různými jazyky, ale každý jeden z nich zároveň uměl hajarů. Mořský jazyk byl něco jako dárek, který dostalo každé mořské dítě při narození. Ve skupině se komunikovalo hlavně přes mluvené nahrávky, občas někdo něco napsal, většinou anglicky.

Mořské děti chtěly nejdříve samozřejmě vědět, proč se jim Alea s Lennoxem tak dlouho neozývali. Od první videokonference uplynuly celé týdny! Lennox a Alea jim všechno převyprávěli – o tom, jak je doktor Orion přepadl v Brightonu, o Aleině proměně v suchozemce a o jejich následné ztrátě paměti. Lennox trval na tom, že ostatním dětem sám řekne, jak celé posádce vymazal paměť. Bylo na něm jasně vidět, jak neskutečně ho to celé mrzí. Přitom ho doktor Orion přinutil a na něj se vůbec nikdo nezlobil! Alea to Lennoxovi dokonce napsala i do společného chatu s mořskými dětmi, které ji okamžitě podpořily a snažily se Lennoxu uklidnit. Zdálo se, jako by mezi mořskými dětmi existovalo silné pouto, a když se některému z nich nevedlo dobře, ostatní ho okamžitě podržely.

Bylo to tak i se Zuzanou. Zuzana z Čech byla z kmene Anšů. Zamilovala se do Yasina, mořského kluka také z kmene Anšů. Oba měli nazelenalou šupinatou kůži, kterou zkoumala již celá armáda kožních lékařů. Aleina máma jim ale vysvětlila, že kůže Anšů vypadá jako

postižená nějakou formou atopického ekzému jenom na souši. Pod vodou se šupiny a jizvy promění v překrásné květinové vzory. Když se to Zuzana od Aley dozvěděla, byla strašně dojatá. „Pod vodou jsem hezká?“ zeptala se přidušeně. Yasin ale Zuzaně odpověděl tím nejkrásnějším možným způsobem: „Pro mě jsi hezká už teď.“

Během posledních dní nastalo více takových okamžiků, kdy byla Alea nekonečně vděčná za to, že našla tolik mořských dětí, které se nyní mohou vzájemně podržet. Ona sama navíc občas znala odpovědi na jejich otázky. Často je tak zbavila nejistot nebo jim poskytla naději – naději, že budou možná moci opět jednou žít tam, kde se narodily. Nesmějí přestat věřit, že se jednoho dne vrátí do vody a společně obnoví podmořský svět. To byl stále ještě Alein velký sen, který snila často a ráda.

Dnes dopoledne byla hlavním tématem chatu Thea a to, že se jí Alea s Lennoxem vydali hledat.

„Siska poslala hlasovou zprávu!“ oznámila Lennoxovi Alea. Siska byla Darkonka a jedna z nejpilnějších příspěvatelek ve skupině. Alea napnutě přidržela telefon s přisátou ropušnicí mezi svým a Lennoxovým uchem a zprávu potichu přehrála.

„Tady Siska,“ ohlásila se Darkonka. „Aleo, Lennox, jste už na cestě k Loreley? Co máte vlastně v plánu, až se tam dostanete? Všechno nám to prosím přesně řekněte.“

Pokud bych měla k dispozici více informací, mohla bych vám pomoci se strategií.“

„Se strategií?“ Ale se rozšířily oči úžasem, kdy jí došlo, že zatím vůbec nevěnovala pozornost něčemu, co by mohlo být pro úspěch jejich hledání rozhodující! „Siska je Darkonka – rozená stopařka! Určitě by nám mohla pomoci!“

Lennoxovi se v obličejí zrcadlil údiv a rozrušení.

Siska již mezitím z hlasové zprávy pokračovala. „Řekněte nám všechno, co víte. Hned si k tomu sednu a zpracuji to. *Adeus.*“

Aleu v tom okamžiku něco napadlo. „Co kdyby Siska nepromýšlela strategii k nalezení They doma, ale rovnou se k nám přidala?“

Lennox naklonil hlavu na stranu. „Chceš ji poprosit, aby přijela k Loreley?“

„Šlo by to?“ Najednou si Alea nebyla jistá. „Neměla bych nikoho navádět, aby chodil za školu.“ Navíc byla vlastně ráda, že může s Lennoxem alespoň chvíli cestovat sama. Na druhé straně bylo ale mnohem důležitější najít Theu a Siska byla naprosto ideálním kandidátem na stopaře.

„Siska by mohla být se svými schopnostmi nesmírně užitečná,“ pokýval Lennox zamyšleně hlavou. „Bylo by hloupé to ignorovat jenom kvůli několika dnům zameškané školy.“

Alea se začala smát. „Ben vždycky říká, že dodržuje pouze ta pravidla, která dávají smysl.“

„A je přece nesmysl, aby Siska během léta, jako je tohle, kdy se rozhoduje o osudu světa, seděla ukázněně ve škole!“ odpověděl Lennox a zakřenil se.

„No jo, ale Siska přece neseseděla jenom ukázněně ve škole,“ namítla Alea. Siska byla totiž jedním z mořských dětí, které se před pár týdny, protože se jim Alea příliš dlouho neozývala, vydaly na cestu k Loch Ness, do Rach Turany. Děti tam informovaly moudrou Artamu o tom, že Alea zmizela, a Kendarka následně poprosila mlčící Šamíry, aby Aleu našli a předali jí plášť minulosti. Siska tedy rozhodně jenom tak neseseděla, ale už toho docela dost udělala. Teď byla Darkonka zase zpátky doma v Portugalsku, u svých adoptivních rodičů, a žila úplně normální školácký život.

„Prostě se jí zeptám,“ prohlásila Alea a vytočila její číslo. Siska měla naštěstí právě přestávku. „Unah!“ pozdravila ji Alea hajarou. Ahoj. „Díky za nabídku. S Lennoxem jsme právě mluvili o tom, jak přesně bys nám mohla pomoci.“

„Vy mi předáte veškeré informace, které máte, a já způsobím metodu pátrání přesně vašim individuálním kritériím.“ Siska mluvila rychle a soustředěně. „No a potom vypracuji detailní plán celé akce.“

„Aha. Hm. A ten nám pošleš?“ Alea sama slyšela, kolik nevyřčeného se v její otázce skrývá.

Na druhém konci se najednou rozhostilo ticho.

„Sisko?“

„Zažádala jsem si o přerušení studia,“ řekla Siska.

„O co?“

„Copak to nevíš? Člověk může zažádat o přerušení studia, na rok.“

„Aha, ne, to jsem nevěděla.“

„Každopádně jsem žádost podala již před několika týdny,“ pokračovala Siska. „Mám totiž takový pocit, že jsem potřeba mnohem více tam u vás než tady.“

Siska pochopila, kam Alea svojí otázkou mířila! Dobře se na ni připravila a prozíravě si už dopředu zažádala o *přerušení studia!*

Alea s Lennoxem se na sebe užasle podívali.

„Myslím, že máš asi pravdu,“ souhlasila Alea s Darkonkou. „Upřímně řečeno, bylo by skvělé, kdybys za námi mohla k Loreley přijet.“

„Už jsem myslela, že to snad nikdy nevyslovíš!“ vykřikla Siska a nebylo možné přeslechnout, jak velkou má radost. „Takže domluveno. Ještě dnes sednu do vlaku a za dva dny jsem tam.“ Znělo to, jako by už měla vlakové spojení dávno nalezené.

Alea měla také radost a zároveň to na ni udělalo velký dojem. „Sisko, ty jsi opravdu úžasná!“

„Pokud jde o něco důležitého, jsem vždycky ve formě.“ Darkonka byla ve svém živlu. „Co přesně víte o Theině cíli? Máte nějaké další informace o věcech nebo místech v blízkosti, které by ji mohly ještě zajímat?“

Alea se snažila Sisce říct všechno, co věděla.

„Dobře. S tímhle už si nějak poradím.“ Siska přerývaně dýchala. Běžela? Možná spěchala domů, aby si rychle zabalila? „Uvidíme se v Sankt Goarshausenu!“ Sankt Goarshausen bylo jméno městečka u skály Loreley. Siska si to musela dopředu najít, protože tohle Alea v chatu nikdy nezmínila.

Alea trochu udiveně a zároveň radostně potřásla hlavou a uklidila mobil. Muž, který seděl naproti, si ji podezřívavě prohlížel, což bylo určitě způsobené hlavně tím, že mu Lennox blokoval výhled a ona navíc něco šeptala podivnou řečí.

„Siska všeho nechala jenom proto, aby nám pomohla!“ řekla Alea Lennoxovi německy. „To je úžasné.“

„Jo, je to super.“ V hlase mu zazníval těžko rozpoznatelný podtón.

„Co se děje?“

„V chatu jsme se vyhnuli tomu, abychom Sisce něco určitého řekli.“ Lennox sklonil bradu. „Pokud se s ní ale brzy osobně poznáme, už nebudeme mít jinou možnost než s ní mluvit o jejím otci.“

Alea ztuhla. Sisky otec, Zeirus, byl velitelem přeživších Darkonů – a pracoval pro doktora Oriona. Před jedenácti lety Orion elitní skupině Darkonů namluvil, že chce zachránit mořský svět a zneškodnit virus ve vodě, který přitom sám vyrobil a rozšířil! To ale tenkrát Zeirus a jeho lidé ještě nevěděli. Věděli pouze, že je

doktor Orion jedním z nejuznávanějších lékařů mořského světa. Z toho důvodu mu složili takzvanou přísahu vládci, která je navždy odsoudila k naprosté poslušnosti. Jakmile od nich Orion něco požadoval, museli to udělat, jako kdyby neměli nad svým tělem žádnou kontrolu. Přísaha z nich udělala Orionovy loutky bez jakékoliv vlastní vůle.

„Máš pravdu, musíme to Sisce prozradit,“ řekla Alea zkroušeně. Darkonce určitě zlomí srdce, až se dozví, co se jejímu otci stalo. „Nikdy nebude mít se Zeirusem normální vztah otce a dcery. On je naším nepřítelem, protože Orion je naším nepřítelem.“

„Kdyby tak jenom nebylo té zatracené přísahy vládci!“ vyhrkl Lennox. „Pokud by tenkrát Zeirus a jeho lidé doktora prokoukli dříve...“

„Pokud jde o zlomyslné plány, je doktor Orion bohužel geniální.“ Jakmile si Alea vybavila doktorův milý obličej s neškodnými velkými brýlemi, naskočila jí husí kůže. Orion se dokázal přátelsky usmívat, a zároveň sprádat ty nejděbelnější plány. „Obalamutil dokonce i chytré Darkony.“

„Pro Zeiruse a ty ostatní muselo být příšerné, když pochopili, že sedli na lep nejhoršímu gangsterovi všech dob,“ řekl Lennox soucitně a zároveň zlostně.

Alea se na chvíli odmlčela a potom se zeptala: „Jak to, že vlastně Orion neměl strach nechat Darkony přísahu vládci složit? Tu jejich poslušnost přece určitě nějak

zajišťuje magie a Orion má ze všeho magického panickou hrůzu! Proč přísahu vládci přesto použil?“

Lennox si zamyšleně přejel rukou přes zátylek. „To je dobrá otázka. Orion je přece úplně bez sebe hrůzou, když se k němu jenom přiblíží hledačka Týnka...“

Z úvah je vytrhl ženský hlas. Vedle nich stála průvodčí a chtěla vidět jejich jízdenky. Alea zalovila v tašce a podala jízdenky ženě, která je následně hlasitou angličtinou se silným italským přízvukem požádala, aby jí ukázali slevové karty.

Aleu polilo horko. Snad nekoupila špatné jízdenky?

Jelikož slevové karty ukázat nemohli, sdělila jim průvodčí, že buď musí jízdenky doplatit, nebo okamžitě opustit vlak. Doplatit nemohli. Právě přijížděli na nádraží a Alea přečetla ceduli – „Freiburg“. Průvodčí mluvila stále hlasitěji a tahala je za batohy. Zjevně je chtěla okamžitě, na tomhle místě vyhodit z vlaku!

Nezbylo jim tedy nic jiného než vstát. „No dobře, dobře!“ zvolal Lennox se zvednutýma rukama a přehodil si přes rameno batoh a kytaru. Alea si také sbalila věci a o chvíli později již stáli na nástupišti.

Vlak odjel a Alea s Lennoxem se za ním smutně dívali. Byli někde na půli cesty k Loreley a neměli ani cent na další jízdenku.

„Schattfa!“ zaklela Alea hajarou. „Proč jsem nedávala při kupování jízenek větší pozor? Ztrácíme teď úplně zbytečně čas a s každým dalším dnem bude těžší udržet se Theiny stopy!“

„Každý občas něco přehlédne,“ snažil se ji Lennox utěšit.

„Co když ale kvůli tomu Theu propásneme?“ Alea na sebe byla strašně našťvaná. „Nejlepší bude, když pojeděš dál beze mě.“

Lennox se na ni šokovaně podíval. „Bez tebe? A bez jízenky?“

Alea normálně nesnášela, když Lennox využíval své neviditelnosti, aby nemusel něco zaplatit. Tohle ale byla nouzová situace. „Tebe při cestování načerno nechytí. Když nastoupíš do dalšího rychlíku, můžeš být za pár hodin u Loreley! Já se za tebou nějak dostanu později.“

Lennox zavrtěl hlavou. „To nepřichází v úvahu. V žádném případě nepojetu bez tebe.“

„Proč ne?“

„Proč ne?“ zopakoval otázku Lennox, jako by pro něj byla samotná ta představa naprosto absurdní. „Jsem tvůj bojovník. Tvůj ochránce! Za žádných okolností tě nenechám jenom tak stát tady na nádraží, a to bez ohledu na to, jestli bude potom těžší najít Theu, nebo ne.“ Zadíval se na ni pronikavým pohledem. „Ty jsi důležitější než Thea.“

Alea nebyla chvíli mocná slova. Když se vzpamatovala, zeptala se: „Co tedy budeme dělat?“

Lennox přejížděl pozorným pohledem po nádraží a hledal jakékoli případné nebezpečí. Alea tenhle jeho pohled dobře znala – Lennox okolí doslova skenoval a registroval každého cestujícího, každý tmavý kout a cokoli neobvyklého. Po chvíli odsunul Aleu o kousek stranou, tak aby nestáli přímo pod kamerou. Přestože momentálně doktora Orionu setřáslí, opatrnosti nebylo v jejich případě nikdy nazbyt.

„Co tedy budeme dělat?“ zopakoval Lennox Aleinu otázku. „Vyděláme si peníze na jízdenku.“ Poklepal na svoji černou kytaru. „Hudbou.“

Alea sice svůj hudební nástroj – vodou naplněné skleničky – s sebou neměla, mohla ale s Lennoxem zpívat. Ohledně svého hlasu již byla sice o trochu sebevědomější, pokud ale měla vystupovat před cizími lidmi, byla stále ještě strašně nervózní. „To je pravda, můžeme zahrát.“ Často si už pouliční hudbou vydělali docela dost

peněz. „Přímo tady?“ Rozhlédla se kolem. Nástupiště bylo plné spěchajících lidí. „Možná by bylo lepší postavit se ven před nádraží, kde by nás slyšelo více lidí.“

Lennox přikývl. Vyšli tedy z budovy nádraží, kousek popošli a zastavili se před autobusovým nádražím, kde jim to připadalo dobré.

„Tady?“ zeptala se Alea.

Lennox se na ni místo odpovědi usmál, nechal sklouznout batoh z ramene na zem, chytil do rukou kytaru a začal hrát. „Jasně, hned teď a tady,“ řekl s potouchlým úsměvem a začal zpívat. „*Někdo říká, že jsem fakt podivín, opravdu zvláštní typ, fakt ne normální...*“ Byla to jedna z jejích vlastních písniček, kterou napsala společně s Tess, Benem a Sammym. Písnička se jmenovala „Kotva v bouři“ a byla v podstatě hymnou jinakosti a přátelství.

Alea věděla, že by za chvíli měla začít zpívat, a samým rozrušením jí najednou úplně vyschlo v krku. Vzchopila se ale a začala svou část. „*Nikam se nehodím, nikam nezapadám...*“

Několik kolemjdoucích se na ně zvědavě podívalo, ale nikdo se nezastavil. Alea přidala na intenzitě hlasu a položila svůj batoh také na zem. Refrén zpívali s Lennoxem dohromady a znělo to dobře, ale i tak cítili, že jim chybí hlasy Tess, Sammyho a Bena. Alea se rozhlédla kolem sebe. Zdálo se, že jejich zpěv nikoho zvlášť nezajímá. Když dozpívali, nikdo jim nezatleskal a ani nedal žádné peníze.

„Musíme na to jinak.“ Alea vytáhla z batohu svoji oblíbenou modrou čepici a položila ji na zem tak, aby se do ní vešlo docela hodně mincí. „Hotovo. A teď se pustíme do písniček, které dobře fungují i ve dvou.“

„Nejlepší budou zamilované písničky,“ odpověděl Lennox. „Pokud se budeme při zpěvu vzájemně dívat do očí, mělo by to lidi zaujmout.“

Alea hned věděla, kam míří. Když před několika týdny vystupovali sami v Edinburghu, zpívali jednu konkrétní písničku a pro Aleu to byl jeden z nejkrásnějších okamžiků jejího života. Hleděli si s Lennoxem upřeně do očí, ztratili se v pohledu toho druhého a spojení jejich hlasů znělo jako z jiného světa.

Právě pro tuhle písničku se Lennox rozhodl a z Aley jako mávnutím kouzelného proutku spadla veškerá nervozita. Ostatní lidi téměř nevnímala, byla zcela ponořená v Lennoxových azurově modrých očích.

Začali zpívat a ve vzduchu najednou jako by se vznášela magie. Z jejich hlasů prýštila láska, kterou k sobě vzájemně cítili. Byla všude kolem, takže ji mohli slyšet a vnímat i ostatní.

Když skončili, ozval se potlesk. Alea si s uspokojením uvědomila, že se u nich zastavilo několik lidí a poslouchají. V čepici ale ležela pouze jedna jediná mince.

„Musíme přidat.“ Poprosila Lennoxe, aby zahrál jednu z nejznámějších milostných písni všech dob. Věděla, že

Lennox zná akordy, protože ho již několikrát slyšela právě tuhle písničku hrát.

Lennox začal a společně s Aleou zazpívali první sloku, protože se předem nedomluvili, kdo bude zpívat které verše. Stejně bylo ale nejkrásnější, když zpívali oba najednou. Lennox zpíval citlivým a vroucím tenorem a Alea svým zvučným a jasným sopránem. Jejich hlasy prozářily uspěchanou atmosféru nádraží jako sluneční paprsky a otevřely ostatním malé okénko do kouzelného světa hudby.

I za tuto písničku byli odměněni potleskem, a dokonce i pochvalnými výkřiky. Jen několik lidí však stihlo vyndat své peněženky. Většina z nich hned po skončení písničky spěchala dále.

„Ještě jednu.“ Lennox se nenechal vyvést z rovnováhy a začal hrát třetí písničku. Alea ji dobře znala a tentokrát se snažili navodit kolem sebe zvláštní atmosféru. Společně se zcela ponořili do písničky a oddali se jí. Jakmile dozpívali a lidé začali tleskat, byly Alee na chvíli peníze úplně ukradené a poslala Lennoxovi vzdušný polibek. Lennox se na ni usmál a ve znakové řeči jí ukázal „Miluji tě“. Během léta se znakovou řeč začal také učit a někdy už se s Aleou znakováním dohodávali.

Když Lennox znakoval své vyznání, Alea zrudla a usmívala se od ucha k uchu. Jakmile znak zopakovala, rozzářil se zase Lennox.

Jedna mladá žena z publika si jejich výměny všimla a zvedla ruku v metalovém pozdravu. Zjevně si myslela, že Alea s Lennoxem právě použili rockové gesto. Ve znakové řeči je ale v případě znaku pro „miluji tě“ palec odtažený od pěsti a v rockovém gestu je naopak těsně přitažený k ruce.

Alea na Lennoxu spiklenecky mrkla. Měli společnou tajnou řeč.

Lidé, kteří je poslouchali, se rozprchli do všech stran a Alea s Lennoxem tam za chvíli stáli zase sami. Alea si klekla vedle čepice a spočítala vybrané peníze. „Dvacet jedna euro,“ oznámila zklamaně. „Dnes si zpěvem na obě jízdenky zjevně nevyděláme.“ Blížil se večer.

Lennox pokrčil rameny. „No jo, někdy to prostě nejde tak dobře, ať už z jakéhokoliv důvodu...“

„Co teď?“ zamračila se Alea. „Kde budeme v noci spát?“

„Co kdybychom zkusili hostel?“ navrhl Lennox, ale neznělo to příliš přesvědčivě. „Na hostel by nám ty peníze stačit mohly.“

„V hostelu ale nesmí spát kluci a holky v jednom pokoji,“ namítla Alea a byla si poměrně jistá, že právě to bylo důvodem Lennoxova malého nadšení. „Já bych ale chtěla usínat přitulená k tobě.“

Lennox se usmál. „Tak to budeme dnes v noci prostě muset spát pod širým nebem,“ shrnul to viditelně spokojeně. „Předpověď říká, že pršet nebude.“

Alee připadala myšlenka noci strávené s Lennoxem pod hvězdnou oblohou docela hezká. „Vyjedeme ven z města a najdeme si nějaké hezké místo v zeleni.“

Lennox bez jakýchkoliv výhrad souhlasil. Dali si tedy batohy na záda a nastoupili do autobusu. Lennox si jízdenu nekoupil, na to měli prostě moc málo peněz.

Nejdříve docela dlouho stáli v chodbičce přeplněného autobusu a Alea cítila, jak se jí těžký batoh zařezává do ramen. Potom ale lidé začali vystupovat, autobus byl stále prázdnější, a nakonec si mohli dokonce sednout vedle sebe. Opustili město a projížděli nádhernou krajinou, která se za okny autobusu neustále proměňovala. Alea si zvědavě prohlížela podlouhlé zalesněné kopce, strmé rokly a syté zelené horské pastviny. Tohle byl tedy ten světoznámý Černý les. Jeho krása rozhodně odpovídala pověsti malebného turistického cíle.

Lennox jí zastrčil pramen vlasů za ucho. „Je to tady s tebou hezké,“ zašeptal a Alea se již asi po milionté radovala z toho, že Lennox dokázal otevřeně mluvit o svých pocitech. „I tak obyčejná věc jako cesta autobusem je s tebou prostě pěkná.“

Alea se usmála, Lennox ji rukou lehce chytil za bradu a vzápětí se jejich rty dotkly. Tak ráda Lennoxu líbala. Zpočátku byla sice nesmělá a nejistá, protože se předtím ještě nikdy s klukem nelíbala, ale brzy zjistila, že líbání nebylo ničím, z čeho by měla mít obavy. Nebo to bylo Lennoxem? Nikdy na ni netlačil a byl vždycky opatrný

a jemný. Zároveň byly ale jejich polibky vzrušující a Alea si často uvědomovala, že vůbec nemůže přestat.

Stejně to bylo i teď. Úplně se tomu poddala a vůbec nevnímala, co se kolem nich děje. Lennox chutnal stejně dobře jako voněl – po dálkách, teple a vodě – a Alea se ho prostě nemohla nabažit.

Najednou se od ní Lennox odtáhl. Měl úplně zarudlé tváře a rozčepýřené vlasy, což mohlo souviset s tím, že mu je Alea ráda cuchala.

„Jé.“ Alea si uvědomila, že autobus stál.

„Konečná!“ volala řidička autobusu. „Prosím, vystoupovat!“

„No, takže tohle je náš cíl,“ zavtipkoval Lennox.

Posbírali svoje věci a vystoupili. „Kde to jsme?“ Alea se otočila dokola a rozhlédla se. Za nimi začínal hustý les a na druhé straně se rozprostíralo údolí, ve kterém se rýsovala protáhlá pole zalitá večerním sluncem, a v dálce bylo možné rozpoznat několik osamocených statků.

Alea s Lennoxem prostě šli, cestou nepotkali ani živáčka, byl slyšet pouze cvrkot cvrčků a přes cestu jim přelétávalo stále více světlušek. Nakonec našli hezké místo na louce s ovocnými stromy, které přímo vyzývalo k zastavení. Cestou nasbírali suché větve, ze kterých mohli rozdělat oheň.

Alea sáhla po Lennoxově kytáře, posadila se na spacák a začala hrát. Učila se hrát na kytaru teprve od léta, takže jí to ještě moc nešlo, ale moc ji bavilo cvičit.